

Jsem si řekla minulej týden. A dala si stranický závazek, že musím v sobě vykutat víc než nejvíc trpělivosti. Jinak se z toho bludného kruhu nedostaneme nikdá. A věřte, že udržet s Tali nerf na uzdě, je někdy víc než nadlidský úkon. Já jsem si to okusila v pátek, kdy opět při vystupování z auta zazářila ☹ . Připravená jsem byla, vystoupit z auta civilizovaně jsme tedy zvládly, jenže pak se ozval kdo? Mnou nenáviděný drive a odnesl to dost škaredě můj prostředníček. Neohnu ho a bolí to vydatně. Vypálila v sedě z nuly na tisíc a nedala mi šanci ten prst z vodítka vymotat ☹ ☹ ☹ . Tohle prostě nepochopíte. Najednou cvak a je to v háji. Nic moc pocít.

Abych v tom s tím zhmožděním nezůstala sama, podařilo se jí, když jsme došli na chalupu zhmoždit Rumíčka, kterýho ve svý šílenosti, který právě takhle občas propadne a který se pak přenese i do dalšího jejího projevu, pro změnu narvala bokem na roh sloupu. Vypadal, že ho to dost bolí, zalezl do chalupy a odmítal jít ven. Bylo mi ho líto a hasila jsem v sobě vraždu. Někdo ji nahoře musí mít rád, protože jsem z ní to puzzle neudělala.

Když už trpělivost došla i mé drahé polovičce, je to co říct. Víc trpělivýho člověka, než je on neznám. Ale není se mu moc co divit. Vydržet to rok a pořád přešlapovat na místě, stokrát za týden propadat frustraci..... to jednoho udolá. Teď v neděli už se na ní fakt rozlítit hodně a musela jsem ze sebe udělat zarážku, nebo by jí rozkrájel do nudlí. Troufla jsem si odhadnout, že mě do nudlí nerozkrájí i když to tak chvíli vypadalo. ☹ ☹ . Ale ani pak bych se mu nedivila, rozumím mu, vím, co prožívá. Bylo to akorát, když jsem s Rumíčkem vyrážela do polí a oni se vraceli. Takže mi nezbylo nic jinýho, než zaimprovizovat a vzít je teda oba. Tedy ne Rumíčka a Brtníka, ale Rumíčka a Tali ☹ . Tohle je to, co mě na tom mrzí hodně, že mi to ubírá prostor pro Rumíčka a já musím pak nastavovat jinde a jinak, když ho nechci šidit. No ale co už. Takže jo, pojmemo to jinak. A na jednu stranu to nebylo tak špatně.

Protože Rumíček, Rumíček to je moc hodnej pán, je to moc šikovnej pán a moc nejrozumnější pán. Takže mi hodně pomohl. Když mi dvakrát našel ty zvířátka. Protože on je hodně dobrej a hodně hodnej, nastavil tím pádem situaci pro mě tak, že jsem se na to mohla připravit. Umím ho číst dobře, a on ví co má dělat a asi evidentně taky ví, co momentálně potřebuju. Takže mi to fakt naservíroval dokonale. Vyběhnul srnec, toho Tali nezjistila hned, ale když už byl opodál. A po něm se z řepky zvedla do tý doby naprosto neviditelná srna (híml, jak to dělaj, že jsou tak neviditelný? ještě to moc vysoký není) a tu už Tali zaregistrovala hned. A já byla připravená, takže jsem ji mohla na štopce dovést do klidu

u poměrně nedaleko vystřelivší zvěře. Paráda, paráda. Tím, že je Štajn fakt moje hvězdička spolehlivá, mohla jsem ho pro ten moment sledovat jen malilinkatou částí koutku oka a zbytek se mohl věnovat Tali. A vést ji ke klidu i když se už poté dáme do pohybu. Šátek z rychlíku proti ní zlehýnka vlaje, jak se klepala.

Vydali jsme se dál, kde už u remízku stál Rumíček a vystavoval. Supr!! Supr!! Jdeme tam. A šup. Další srnčí. A zase paráda, paráda. A to hlavně proto, že se mi dařilo mít Tali na příjmu, nedělaly jsme veletoleč, respektovala to, co jsem jí řekla. A zase i poté, co jsme se daly do pohybu nevystřelila za odběhnuvší zvěří a nehodlala mě vláčet za sebou. Ne, šly jsme směrem k lesíku, kde jsem doufala potkat toho zajíce, co byl minule tak odvážnej a vystřelil nám pod nosem. Asi si vzal dovolenou a nebo se přestěhoval. Nevadí, nevadí, však zážitků bylo dost.

A protože se Tali chovala v podstatě dobře, nechala jsem ji už více-méně volnou ruku, nechtělo se po ní nic, než jen normální pohyb na štopce. A jen tak tříkrát cvičný přivolání na tichý zapískání. A domů se došlo na pohodu. Pro ten den už stačilo. Na zahradě se mi pak povedlo ještě něco o co se už dlouho s Tali snažím. Rozehrála jsem jí s kostí. Jsem zvyklá s ostatními psy na to, že s kostmi se může i hrát, házet je, "prát" se o ně, lovit je, blbnout s nima. Společně, a bavit se u toho, mít z toho srandu. Tali to doteď měla tak - nebo má, to zatím nevím, zda je to trvalýho charakteru - že kosti jsou jenom k tomu, aby se s nima jedna uložila někde v ústraní a tam si to žužlala. Maximálně - a to je úspěch se s nima přišla ukázat, položit se vedle a zase si žužlat. Ona si je nebrání, to vůbec. Není problém jí je vzít, prohlídnout a vrátit. Ale radši někde sama, nebo i poblíž třeba, i podržet člověk může, aby se to líp žužlalo. Ale to je všechno. Nicméně hru s tím ještě neobjevila. Nenutím ji do toho, je to její kost a je jen na ní co s ní bude dělat, aleee zkouším to :-). Ukázat jí, že to může být i zábavnější a že se do toho můžeme zapojit i my. Že si pak de facto může i s tou kostí zahrát na lov, ulovit si jí a jako kořist si ji užít. Teď prvně bylo vidět, že ji napadlo: "Jooo?? Hele to je srandičkaaaa?".

Nevšíkala jsem si jí, a hráli jsme si na trávníku s Rumíčkem, kterej kolem kosti dělal toho kozlíka a poskakoval a lákal ke hře. Sváděli jsme lýtý boje a lítali tam jak dva cvoci. A najednou koukám, Tali přestala ožužlávat a kouká... "Cože to jakože? Proč se tam tak tleměj, vobá?" Mozkovna zavařená, možná probíhal vnitřní boj, zda se zapojit, nebo si jít radši žužlat. Rozhodla jsem to za ní, otočila jsem se na pětníku, skočila šíbru a popadla její kost a

mrskla ji do prostoru. Hópla za ní takovým tím hravým skokem a.... kostéčku mi sama nabídla, ať jí hodím znovu. A juchéééé!!! Prokutálela jsem ji mezi rukama jako kočka balonek a poslala jí zase do prostoru. A nechala ji, ať se sama rozhodne, jestli budem pokračovat....
□ hádejte??? Odpověď je po takovýhle otázce jasná, vím. Nicméně nevím, jak to bude příště.

Každopádně abych se vrátila k tématu. Páník, aby se nám zrenegeroval □ , dostal “venčící dištanc” a Tali pro teď přechází čistě pod moje křídla. Až na výjimky nutný, jako třeba ve středu, kdy máme po práci germánštinu. Ale jinak ne. Nerada bych, aby se mi z ní fakt zbláznil. Jeden z nás by měl zůstat při smyslech a on má větší šance. Takže teď je to tak, že chodí s Rumíčkem a my vytvořily Tali tým.

Minulý týden Tali propadla představě, že pokud se nedostane hned, teď a honem na to pole, na to hřiště, tam.... tam... tam.... zboří se svět. A předváděla slušný hysteráčky, který ve čtvrtek ještě vyšperkovala o operní árie, kdy ječí, protože já stojím, odmítajíc se nechat táhnout. A vypadáme při tom, že ji kuchám za živa. Mám výhodu, že okolí v takový moment stejně nevnímám, takže tohle je mi fučík. Soustřeďuju se jednak na sebe, abych byla v klidu a druhak na to, aby mě nesejmula, když ji napadne nějaký ten veletoč. Obojí je značně náročný cvičení. To první na nerf a mozkovnu, to druhý na tělesnou schránku. Každopádně nehodlám fakt ustoupit ani o píďu.

Opět nevím, nakolik trvalého charakteru to u ní je, každopádně v pondělí jsme prošly sice s pár protitahacíma zastávkama a třemi pokusy o veletoč, leč bez doprovodu symfonického orchestru a s mnohem rychlejším postupem vpřed. Jest možné, že čůza zjistila, že jí žalostzpěvy k ničemu nebudou?? Uvidíme. Další co nevím, zda je- či není trvalého charakteru je ta skutečnost, že včera bylo možno s ní hovořit. Domlouvát se. Ne se dohadovat. Udělala ten veletoč, během kterýho zaznělo striktní NE! a klidný sdělení, že: “Tak víš co? Mám tě akorát tak dost, když se chováš jako idiot, jdeme domů! Vyvenčená seš, takže se nic nestane, tak!” Bing. Otočka a vracíme se. Jak jindy, když v rámci nácviku normální chůze změňte směr, vedle vás jde pes, kterému to je tak nějak šumák, tak teď tam byl pes, kterému to šumák rozhodně nebylo. Koukala jak dítě, kterému jste to právě otočili u dveří do kina a vedete ho domů. Díky tomu, že se jí změnil pohled, výraz, nabídla jsem ji ještě jednu šanci a řekla jí, že když se bude chovat slušně, tak teda půjdem. Hm, asi pro ten den pojedla maso z bílýho hada a lidský řeči porozuměla, jinak to nechápu :D, ale šanci bezezbytku využila. Už nepřišel žádný veletoč, žádný natahování vodítka. Normálně prostě šla. Jediným prohřeškem

byla malá ochutnávka salátu kempink, který se nabízel na chodníku :D. Nasadila jsem beze slov obličej č. 325, který je směsicí příslosti a hlubokého zklamání z provedeného činu. To vedlo výtržnici k tomu, že udělala kolem salátu kolečko natáhla krk a pak se významně podívala na tu zarážku, co ji vede na konci vodítka. Zarážka se usmála, moc jí pochválila a vydala celou hrst dobrůtek. A mohlo se jít v poklidu dál.

Aby... aby... se Tali sama od sebe na mě otáčela. V místě, kdy je poslední dobou vždycky vypnutá a kdyby mohla, vyrazí do toho křoví, na to hřiště....za zvířaty. I když ji člověk třeba dovede k tomu, že jde relativně slušně, tak stejně na ní vidíte, to pnutí, to chci, chci, chci, nic jinýho ji nezajímá, není tam přítomna. A tetkon nee, prvně neee, sama hezky otáčela tu svou krásnou, ale prázdnou makovici. A hezky bez dohadování poslechla, to, že dneska na hřiště nejdeme. Na okraji chodníku pěkně zastavila a slušně jsme přešly na pole. I proto jsem nebyla až tak krutopřísná, když se zase zamkla do svého čuchacího světa a chtěla ze mě udělat tažnej vagónek. Jen jsem jí sdělila, že tohle fakt ne a jdeme domů, jestli bude tohle provozovat. A rozešla jsem se zpátky. Stačilo to na to, aby se zase vzpamatovala.

Takže déšť nedéšť, a ač jsem už měla boty durch, dopřála jsem jí to, že jsme šly tam, kam chtěla. Chodím s ní teď jen tak menší polovinu našeho okruhu, protože ji nechci přehltnit, moc unavit. A stejně jako v těch předcházejících dnech, i tentokrát už to bylo úplně fajn. A dokonce i když jsme spolu ve stařině, kam mě navedla, kousek od nás zahlédly poskakující bílou zadnici od srnky. Prošly jsme se cestičkama a otočily to domů. Obě už durch, přšelo vytrvale a vydatně. Kdybych v botách prošla potokem, myslím, že by byly sušší. Zpáteční cestu jsme vedla moooc milou pejskovou, která se dokonce zeptala, ešivá bychom nemohly jít támhle k tý zdi na druhý straně. Protože to byla naprosto oficiální a slušně podaná žádost, tak jasně, že se tam šlo. Slušný žádosti já vždycky vyhovím. U sousedního domu jsem ji odepla v naději, že jí to dobrý předsevzetí vydrží, ale to jsem se bohužel přepočítala. ☐ No nicméně plus v tom je ten, že se teda obratem dostavila a čučela s výrazem : " Nezlob se, zlobíš se moc?? " "To teda zlobim, huso! Zase si to zkazila" a cvakla jsem jí zpátky na vodítka. Kousek jsme popošly a já ji dala šanci udělat reparát. To už obstála (škoda, že ty reparáty nejsou jaksi trvalý ☐) a navolno to doťapala domů.

No jsem zvědavá, jak dlouho budeme na tý nule přešlapovat. ☐